

‘Vader is naar een congres’

Tandartszoon Thom Hoffman (51) is acteur en fotograaf. Hij speelde in films als *De Avonden* en *Zwartboek*, deed vorig jaar mee in de musical *My Fair Lady* en is nu te zien als dr. Verstraeten in de Net 5-serie *De co-assistent*. Hoffman groeide op in Wassenaar. Na het Rijnlands Lyceum trok hij met plaats- en leeftijdgenoot Theo van Gogh naar Amsterdam om de Nederlandse film te gaan veroveren.

TEKST **RUTGER VAHL**

FOTOGRAFIE **MARCEL HEMELRIJK/KIPPA/ANP**

“Toen ik zeventien was, maakte ik met mijn jongere broer een Super-8 filmpje. Het ging over een tandarts die vermoord werd door een mishandelde patiënt, en ik speelde de tandarts. Het laatste shot: ik lig dood in de witte jas van mijn vader, doorboord met alle tandartsinstrumenten die we hadden kunnen vinden. Je zou bijna denken dat dit een afrekening was met mijn milieu, maar nee, ik heb een prima jeugd gehad. Ik kom uit een warm gezin waar veel gecommuniceerd werd en de band met mijn ouders was, en is, goed. Mijn vader had praktijk aan huis; kwamen wij uit school, dan was hij er. Ik zag mijn ouders altijd samen. Zo opgroeien is een voorrecht.

Mijn vader ontleende zijn status niet aan zijn beroep. Wel aan de zilveren medaille die hij op de Olympische Spelen van 1952 met hockey had behaald. Hij was een graag geziene figuur in het dorp, ook omdat hij voorzitter was van de hockeyclub. Liepen mijn ouders over straat, dan groetten ze hém, niet mijn moeder. Zij vond dat uitermate vervelend, maar zo was Wassenaar. Het cliché van het kakdorp klopt wel. De overbuurman vermoordde zijn vrouw en kreeg een korte celstraf omdat hij de rechters kende. Het was ook een dorp waar men zei: ‘Ga maar medicijnen studeren, dan heb je het later goed’. Dan ging je in Leiden bij het corps en kreeg je een vriendin met een dubbele achternaam.

Mijn vader had dat misschien ook voor mij zo gewild, maar ik was duidelijk geen studiehoofd, moest het examenjaar overdoen. Hij deed niet echt moeilijk toen ik daarna met wilde plannen naar Amsterdam vertrok. Dat had, realiseer ik me nu, ook met hemzelf te maken. Na twintig jaar gaatjes vullen was hij wat vermoeid geraakt. Hij sprak nooit met enthousiasme over zijn vak. Eens per maand deed hij zuchtend de administratie. Hoewel hij mij niet openlijk steunde, wilde hij uiteindelijk dat ik koos voor iets wat ik echt leuk vond. Indirect steunde hij me dus wél.

Van de praktijk herinner ik me dat ik altijd in- en uit kon lopen. De bolletjes kwik waar toen nog gaatjes mee gevuld werden, liet ik over mijn hand lopen. En uiteraard speelde ik met de elektrisch bedienbare stoel. Trok ik een la open voor een pen, dan lagen er tien kunstgebitten in. Er was een wulpse assistente in huis over wie ik fantaseerde maar met wie nooit iets gebeurde. Als zij er niet was, nam ik de telefoon op. Zo heb ik uitstekend leren jokken. Had mijn vader even geen zin in patiënten, meestal in het weekend, dan moest ik zeggen dat hij naar een congres was. Ondertussen zag ik hem uitgestrekt op de bank liggen.

Het waren de jaren zeventig. Mijn moeder stond onvoorwaardelijk aan de kant van Hans Wiegel. Kwam Joop den Uyl in beeld, dan zette ze de tv uit. Haar zonen waren natuurlijk links, wat tot felle discussies leidde. ‘Je maakt een denkfout’, waren haar gevlugelde woorden. Mijn vader, een rustige man die zich nooit opwond, had de rol van vredestitcher. In die zin lijk ik op hem: ook ik heb een hekel aan ruzies, ben van het harmoniemodel. Daarom moest het ook wel spaak lopen met Theo van Gogh, die van alles een conflict maakte. Maar begin jaren tachtig hebben we veel aan elkaar gehad. Hij gaf mij de hoofdrol in zijn eerste film en ik toemde zijn chaotische karakter wat in.

Van mijn jeugd herinner ik me vooral het goede. Het idyllische bosrijke dorp, het welvarende gezin, de fantastische leraren geschiedenis en Nederlands. Wat je meekrijgt van zo’n upper class milieu is een flinke dosis bravoure, het idee dat je de wereld aankan. Ik ging naar Amsterdam om acteur te worden, had allerlei rotbaantjes, werd afgewezen op de toneelschool, maar twijfelde er niet aan dat ik zou slagen. En dat is nog gelukt ook. De vrijheid die ik zocht, heb ik gekregen.

En ook mijn moeder kan tevreden zijn. Ik ben toch chirurg geworden, zij het in een tv-serie.”

Ze hebben een succesvolle carrière als acteur, politicus, schrijver of tv-presentator, en hebben daarnaast één element uit hun jeugd met elkaar gemeen: ze komen allemaal uit een medisch nest. In deze nieuwe reeks vertellen bekende Nederlanders hoe het was om als kind van een tandarts, internist of chirurg op te groeien. En welke invloed had dit op hun loopbaan? Volgende aflevering: Kamerlid Diederik Samsom.

“Mijn moeder kan tevreden zijn. Ik ben toch chirurg geworden, zij het in een tv-serie”

